

מכפר על הכהנים בשאר עבירות. לפי שאין הם מתכפרים בשעיר המשתלח כלל.

גמרא:

דנה הגמרא: **מכדי תנא**, הרי התנא שסידר לנו את סדר המסכתות, ממסכת **מכות פליק**, ולאחריה הוא שונה את מסכת שבועות. ואם כן, יש לדון, **מאי שנא דתני מסכת שבועות** אחר מסכת מכות?

רבי שמעון — **כשם** שאתה מודה **שרם השעיר הנעשה בפנים מכפר על ישראל** על טומאת מקדש וקדשיו בלא וידוי דברים, אלא עצם הזיית הדם כשלעצמה מכפרת, כך **דם הפר** של הכהן הגדול **מכפר על הכהנים** על טומאת מקדש וקדשיו שלהם ללא וידוי דברים. ואם כן, לצורך מה צריך הכהן הגדול להתוודות? אלא כוונת התורה בוידוי שמתוודה הכהן הגדול על פרו, ללמדנו — **כשם שוידויו של שעיר המשתלח מכפר על ישראל** בשאר עבירות, כך וידויו של פר

כפרתם היא רק אחת בשנה, בפרו של הכהן גדול.

ובקהילות יעקב כתב, שהשעיר החיצון יכול להחשב גם כקרבן הכהנים, על אף שביום הכיפורים אין להם צורך בכפרתו. כי השעיר החיצון אינו בא רק בתורת "מכפר", אלא הוא גם נחשב לקרבן חובת היום, כדין כל קרבנות הציבור, וחובת היום, היא חובת הציבור כולו, גם של הכהנים. וכיון שהופרש הקרבן כקרבן ציבור של כלל ישראל, אפשר להקריבו גם בשאר המועדים, ואז הוא יכפר גם על הכהנים.

והביא ראיה מהקרבן אורה למסכת זבחים [ב], הסובר גם הוא שחטאות הציבור אינן באות לכפרה גרידא, אלא הן נחשבות גם כקרבן היום, ולכן יש להקריבן אפילו אם ברור שאין הציבור צריך לכפרה על חטא. וכגון בחג השבועות, שמביאים בו שני שעירים לכפר, הרי אפילו אם התכפרו בראשון, ואין עוד צורך בכפרה, בכל זאת צריך להביא את השני, מצד חובת היום. ועיין עוד בדבריו, לגבי הדין בראשונים אם מביאים בראש השנה חטאת ראש חודש, שיתכן לומר שחייבים להביא את שעיר ראש חודש על אף שהתכפרו הציבור בחטאת ראש השנה, כיון שהוא בא בתורת חובת היום, ויום ראש השנה הוא גם יום ראש חודש.

התמעטו ממנו הכהנים, מהמיעוט "אשר לעם", אך לגבי השעיר החיצון לא נאמר מיעוט. וכנראה, שרש"י סבר, כיון שאמרה המשנה שהפר מכפר על הכהנים על טומאת מקדש וקדשיו, מוכח שאין להם כפרה בשעיר גם בשעיר החיצון. קהילות יעקב סימן א

ומעתה יש לדון, כיון שהשעיר החיצון הוא חטאת הציבור, האם נאמר שאין הכהנים נכללים בציבור, כיון שאינם מתכפרים בו. או שעל אף שאין מתכפרים בו, נכללים הם בכלל הציבור, והקרבן הוא קרבן ציבור של כלל ישראל, כולל הכהנים.

החתם סופר, בחידושיו למסכת שבועות, סובר שאין השעיר החיצון נחשב קרבן של כל הציבור, אלא רק של ישראל, ולא של הכהנים. ולכן הוא הקשה, כיצד אפשר להקריב את השעיר החיצון של יום הכיפורים, שאבד ונמצא לאחר יום הכיפורים, במועדים אחרים, והלא בשאר המועדים אין לכהנים את הכפרת של פרו של כהן גדול, והוא צריך לכפר אז גם בעד הכהנים, ואין לו כח לכפר בעדם, שהרי הוא לא הופרש לכפרת הכהנים, והם לא נכללו בכלל הציבור?! ומכח קושיה זו, חידש החתם סופר [לפי התנא קמא], שאכן אין הכהנים מתכפרים במשך כל השנה כולה בשעירי הרגלים, וכל